

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6, cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte:

021 348 14 74

0733 131 145

0728 084 802

difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74

0728 084 802

0733 131 145

contact@edituraeikon.ro

www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS).

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PĂUN CĂRPUȘOR, STELINA

De la sine / Stelina Păun Cărpășor ; il. de Raluca Pașparugă ;

cuv. înainte de Lucian Strochi. -

București: Eikon, 2021

ISBN 978-606-49-0514-7

I. Pașparugă, Raluca (il.)

II. Strochi, Lucian (pref.)

821.135.1

Copertă și ilustrații: Raluca Pașparugă

DTP: Mariana Răbîncă

Editor: Valentin Ajder

Stelina Păun Cărpășor

De la sine

Cuvânt înainte de

Lucian Strochi

E I K O N

București, 2021

Ex-libris

Viaţa ce mi-a fost ursită, prefăcută-n coală albă,
 Eu am scris pe ea cu dorul zilelor purtate salbă,
 Viforâte, însorite, în buche de tom sihastru,
 Dăruite ca ofrandă poalelor de munte albastru.

Pe cărarea ponorâtă, printre spini ce-mi ies în cale,
 Transhumează turma neagră-a slovelor în ritm agale,
 De suflet al meu, octombric, zăpadă în absurdele culori,
 Ninsă mereu preacucernic, de prin norii călători.

Atâta suflet urcă lin în mine, un templu bătuit
 de iasomie,
 O conştiinţă suprimată-n sine, perpetuă antinomie,
 Cu uriaşe, demne aspiraţii, deschise înspre soare efemer,
 Adăst acum, să se aprindă macii, în policandrul
 risipit la cer.

În braţele lunii, argintii, ce moi, cad în adâncile fântâni,
 Când malul se sparge de noapte, în val de păgâni,
 M-arunc cu gândul la pietre, la ochii lor fumurii,
 Iscodindu-mi lăuntric tenace, visele ce le făurii.

Cuprins

Cuvânt înainte

<i>De la sine către sine prin tine</i>	5
Atunci.....	13
Din gând în gând.....	14
Cablul.....	15
Iubire poetică.....	18
Şi mă întreb	20
În timp	21
Căutătură.....	22
Bejenie.....	23
Cutia cu fericiri.....	24
Dimineţa, spre apus	26
Umbre de mână	28
De tată.....	30
Îngerii	31
Elegia tinereţii	33
Ogor	35
Ultimul poet dac.....	36
Mordicus	38
Ciublă.....	39
Uium	40
Zevzeacă	41
Pe la mijloc de Octombrie.....	42
Te Deum	44
Pavană	45
Pietate.....	47

Artefact.....	48
Era.....	50
Mens rea.....	51
Ciob de istorie.....	52
Leziuni.....	53
Enunț.....	54
Oul sau găina.....	56
Avanie.....	57
Martie.....	58
Pășind.....	59
Stihuitor care cânt viața.....	60
Cincisprezece.....	61
Iubiri.....	62
De n-oi lua astrul la palme... ..	64
Turnuri de nisip.....	66
Poezie pentru adolescenți.....	68
Ce mi-a lăsat Zâna Măseluță.....	69
Libris.....	73
Dama de pică.....	74
Clic.....	76
Numerele.....	77
Mansarda.....	79
Ctitor.....	81
Bucolică.....	84
„Lucruri ieftine, de preț!”.....	86
Lirică de septembrie.....	90
Brumărel.....	91
Orânduială.....	93
Fuziune.....	94
Bemoli.....	96

Cafeaua.....	98
Dialog de ecouri.....	100
Împotriva finalității.....	102
Pământesc.....	104
Comizerație.....	106
În lipsă de suflet.....	109
Misticism.....	110
Un unghi de vedere.....	111
Prietena mea.....	114
Prozopopee.....	117
Pacoste.....	119
O generație „în blugi”.....	120
Cromatică trecătoare.....	122
Vreau să știu.....	124
Cu ochii.....	128
În noiembrie.....	129
Repere.....	130
Donquijotism.....	131
A mea moină.....	132
Aproape iarnă.....	133
Păsări.....	135
Clovnul.....	137
Zei la Clubul de comedie.....	140
De la Rîm.....	144
Noapte bună poezie.....	146
Difuză.....	148
Ex-libris.....	150

sfâșii eu/în carnea altora,/românește,/lemn de brad și lemn de fag,/lupul steag” (*De la Rîm*).

Se poate întoarce liniștită la Sinele ei, concludiv și sub scutul ocrotitor al cuvântului: „Viața ce mi-a fost ursită, prefăcută-n coală albă,/Eu am scris pe ea cu dorul zilelor purtate salbă,/Viforâte, însorite, în buche de tom sihastru,/Dăruite ca ofrandă poalelor de munte-albastru” (*Ex-libris*).

Stelina Păun Căpușor este o poetă venită, ivită, tivită din neamul mai rar al cărturarilor, iar poezia ei se citește cu încântare și îngândurare, oferindu-ne atât relaxări culturale, cât și neliniști astrale.

Lucian Strochi

Atunci

Când mi-e dor de cei dragi
îi caut în suflet,
aleșii,
păstrați cu grijă.
Îi găsesc cumiști,
chibzuiți,
pândindu-mă pe după ani,
așteptându-mă,
docili,
a purcede spre a ne fi
din nou aproape,
provocatori,
mijlocitori,
stimulatori,
nețarmuriști,
neconținut,
prieteni.

Din gând în gând

Din când în când,
 îmi pasc gândurile
 pe pajiștea copilăriei,
 printre oi albe
 și flori de cicoare,
 sub cerul limpede, cu soare blând,
 eternitate a unei minți de copil.
 Liberându-mi angoasele,
 îmi fac știoalne în pârauri reci
 și mă scald cu lespezile fiebinți,
 culeg zmeure încă verzi
 și le mănânc nespălate,
 chicotind la gândul
 c-ar putea să mă vadă tata.
 Spre seară,
 mă-ntorc acasă odată cu norii,
 salut luna,
 mă-nchid în odaia de curat a bunicii,
 și adormec aroma gutuilor arămii,
 ce se odihnesc din toamnă,
 pe policioară.
 Înnoptez apoi,
 fiecare ochișor,
 fiecare degețel împreunat
 în rugăciunea de seară,
 fiecare norișor,
 fiecare notă mică la purtare,
 în solitudine.

Cablul

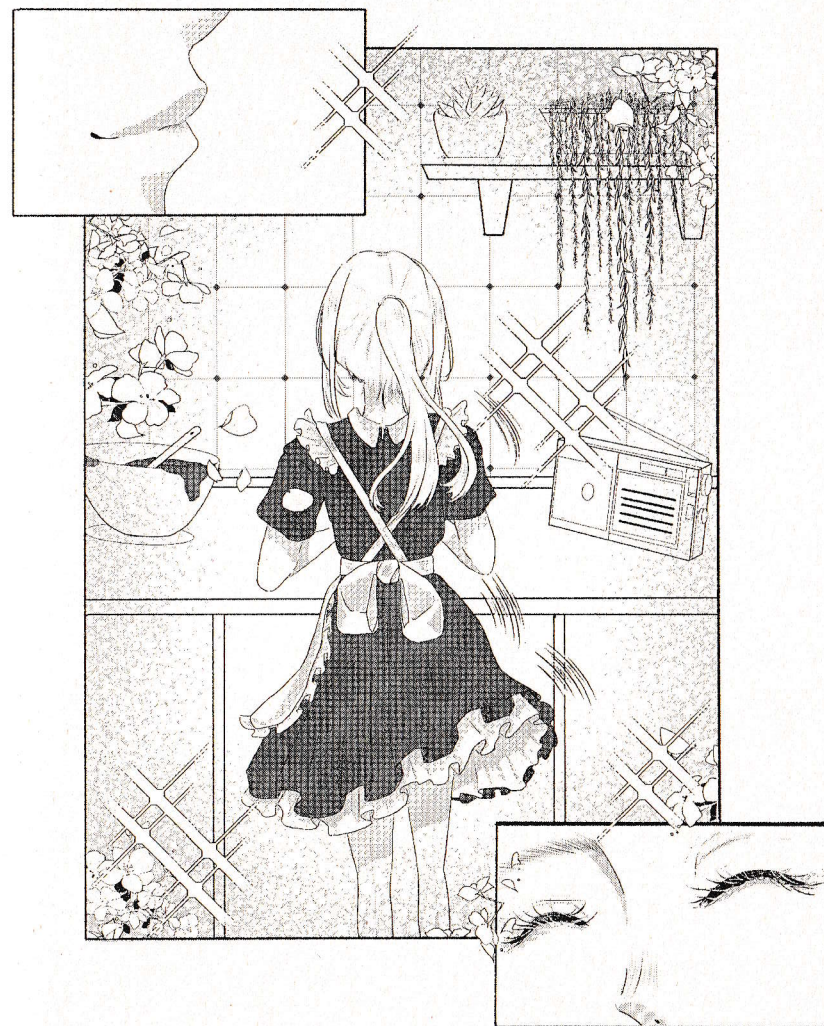
Obişnuiam să stau pe podea
 câteva ore după școală,
 cu receptorul adăpostit
 între umăr și ureche,
 ocrotit,
 o farfurie de cartofi prajiți
 la stânga,
 manualele școlare
 la dreapta.
 Răsucind cordonul între degete,
 vorbeam cu prietenii
 care recunoșteau
 limbajul tărâmului nostru.
 Gât și plămâni umflați,
 vorbeam în inima nopții,
 jucându-ne cu ideea
 de vopsire a părului,
 cu ideea
 de sinucidere,
 despre băieții care nu ne-au iubit
 și metafizică,
 remușcările nopții.
 Fiecare frază era un teritoriu nou,
 o sentință,
 o ușă prin care cineva se grăbea,
 geamuri sparte
 spulberându-se delirant,

în cunoştinţă de cauză
 şi de teamă.
 Mama nu s-a plâns niciodată
 de factura telefonică,
 de cât costă
 pentru ca fiica ei să dispară
 în spatele unei uşi,
 urmărind cablul
 întinzându-şi muşchii
 departe de ea.
 Poate credea
 că este singura cale
 prin care putea ajunge
 la mine,
 trimiţându-mă departe,
 să vorbesc
 în lumea zeilor htonici.
 Atâta timp cât vorbeam,
 putea să-mi pună urechea
 pe pământul insidios,
 permiţându-mi să-l ascult,
 să-l descifrez.
 Acestea erau elementele mamei,
 firul împământat,
 cablul ce ardea înfierbântat,
 ca şi cum ea ar fi intrat în cameră,
 să-mi spună:
 - Stai unde te pot ajunge,
 camera îmbeznată,
 pământul întunecat.

Continuă să vorbeşti...
 şi când te vei simţi îndepărtată,
 voi smulge cablul
 şi te voi trage înapoi,
 spre mine.

Iubire poetică

Când poeții se îndrăgostesc de tine,
 nu vei muri niciodată.
 Vor observa felul în care-ți
 freci palmele și privești în jos
 când ți-e jenă,
 felul în care surâzi afectat,
 în timp ce te retragi dintr-un sărut.
 Vor observa că poți dormi
 doar când trupul tău
 atinge alt trup,
 că nu îndoi niciodată
 paginile cărții,
 cum închizi ochii
 când dansezi în bucătărie,
 pe muzica dată la radio.
 Vor găsi toate cuvintele
 care te văd așa,
 și le vor transforma
 în ceva frumos.
 Oamenii spun că mori de două ori:
 o dată
 când încetezi să mai respiri
 și, a doua oară,
 când cineva îți rostește numele
 pentru ultima dată.
 Dacă te îndrăgostești de poeți,
 nu vor înceta
 a pomeni numele tău.
 Doar așa, tu vei trăi
 pentru eternitate.



Și mă întreb

De-aș dispărea în șoapte,
 Ce păsări mi-ar purta ursita,
 Ca-n alte astre să înceapă?
 Când eu m-am dus, în noapte,
 Ce țipăt în departe ar zbura vorba,
 Înalții nori ca s-o priceapă?

De-aș mistui azi focul,
 Ce patimi ar rămâne-n loc, falnice,
 Să le vorbească florile de bine?
 Când mi-a apus norocul,
 Ce vânturi vor fi-n veci, zburdalnice,
 Să bată toaca, pentru mine?

În timp

Îmi îmbătrânesc cuvintele,
 zăpada îmi acoperă
 literele de-o șchioapă,
 anevoie mi se mai văd
 urmele pașilor printre slove...
 abia mi se mai aude vocea
 pe coridoarele castelelor de nisip
 făurite odinioară,
 pe malul minții,
 într-un alt anotimp.

M-am uitat în sufletul unui copil
 şi mi-am văzut întunericul.
 Umbrele nu iau fiinţă
 decât în prezenţa luminii
 izvorâtă din ochi inocenţi.
 M-am uitat mai adânc
 şi mi-am văzut nemurirea,
 tăinuită bine,
 pe după sinapse,
 obstinată de viaţă.
 M-am uitat prelung,
 iar unghiile mi-au tresărit
 de mila cărnii,
 disperate să se agaţe
 de sufletul său
 de copil.

Bejenie

Căutam prin ploaie fulgii moi de nea,
 Aşteptam să-nghete pe geana mea grea,
 Năluci mi se perindau neţinute-n frâu,
 Mă înneecam de ploaie pe un mal de râu.

Copacii se loveau de vântul noros,
 Mi se închinau gleznele-n malul cleios,
 Eterul mirosea a file de carte, a şoapte,
 M-am luat din genunchi şi-am purces mai
 departe.

Razele de stele îmi luminau un drum.
 Am pornit pe el, întoarsă necum,
 Cale de om pribegind înadins,
 Deodată, din cer, peste mine a nins.

Fericită de fulgi şi departe de grâne,
 Urmele de vară lăsate de mine.
 Bejenie caldă, de suflet frumos,
 Cu ochi neplecaţi totdeauna-n jos.

Am tot mers cu luna, aşa, prin nămeţi,
 Preţ de-o lungă toamnă şi de două vieţi.
 Căutând sorocul ce-mi poartă norocul,
 Soarele, furat de-ăl cu oborocul...